

Prodati ali ne prodati?

Ko sem po izvršeni prodaji NKBM slišal vzhičeno izjavo aktualnega ministra za finance, da je bila to zelo dobra kupčija, sem pričel razmišljati, kaj pa naj jaz prodam, da bom potem lahko vsaj približno tako zadovoljen, kot je on. Seveda, hišo bi prodal, ki mi vedno bolj postaja le breme.

Če je namreč vlada prodala NKBM za 250 milijonov evrov, bi bilo idealno, če bi jaz dobil za svojo hišo vsaj tisočinko te vsote – torej 250 tisoč evrov. Ni šans, morda bi dobil le polovico te vsote, pa še to težko. Pa dobim namig iz preteklih ravnanj naše oblasti. Saj je vendarle pred kratkim tedanja vlada Alenke Bratušek »vložit« v to banko 800 milijonov izposojenih evrov. Pa še več tisoč malih delničarjev je okradla. Malih delničarjev res sam nimam pri svoji hiši, da bi jih ogoljufal, poskusil pa bi si morda izposoditi denar, ki bi ga potem vanjo vložil, da bi iztržil višjo ceno. V primerjavi z višino vložka v NKBM bi potreboval približno 800 tisoč evrov. Če so banke odobravale stomilijonske kredite tajkunom, ki so zastavili le tuje premoženje, bodo pa še meni, ki imam vsaj nekaj svojega, si mislim.

Če bi dobil kredit po super ugodni obrestni meri za dobo odplačila dvajset let, bi skupni dolg narasel na dober milijon evrov in bi anuiteta znašala le približno 50.000 evrov. To pa bi bil biznis, primerljiv s tistim, ki ga je sklenila vlada. Hiše res ne bi več imel, pa saj nisem ravno zgleden gospodar, kot je, denimo, moj sosed, ki kar naprej nekaj dela. Pomembno pa je dejstvo, da bi iz kupnine najmanj pet let lahko poravnal kreditne obveznosti. Mar ni to čudovito?

Svoj načrt sem predstavil ženi kot solastnici nepremičnine in je bilo takoj vsega konec, ko me je ženska začudeno pogledala in vprašala, če se mi je zmešalo. Če se je meni zmešalo, potem se je tistim, ki na takšen način prodajajo državno lastnino, še mnogo bolj, ji odvrnem. Nekaj spoštljivega zaupanja do oblasti pa je vendar potrebno gojiti. Saj se je tudi predsedniku vlade zdela prodaja kar v redu. Res je sicer, da pravniki včasih odkrito priznavajo, da jim računanje nekako ne gre najbolje od rok, kar se izkaže še posebno tedaj, ko zaprejo kakšnega vplivnega tajkuna, a ga kaj kmalu predčasno izpustijo na prostost, češ da so se zmotili, ker so bili prepričani, da je dve in dve štiri, je

pa v resnici tri, včasih pa tudi pet. Toda, finančni minister je ekonomist, od teh pa logično pričakujemo, da so v računanju nekoliko eksaktnjeji od pravnikov.

Noben argument žene ni prepričal in prodaje bajte zaenkrat ne bo.

FRANC PLANINC
Lipa 35, Velenje